

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνεχόμενον ἐπὶ τοῦ Ἐπισημοῦ τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἔξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχόν ἐν τῇ χάραξ ἡμῶν ἐπιηθείας καὶ ἐπὶ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀνάγκασμα δεύσαν καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ Ἐσωτερικῶν . . . . . Δρ. 12.— Ἐξωτερικῶν . . . . . Φρ. 20. 15.— Ἐξέμνητος . . . . . 6,50 Ἐξέμνητος . . . . . 8.— Τριμηνίως . . . . . 3,50 Τριμηνίως . . . . . 4 50 Αἱ συνδρομαὶ ἀρχοῦνται τὴν 1ην ἐκάστου μηνός.		ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ ἸΑΡΥΘΗ ΤΩ. 1878 ἸΑΡΥΤΗΣ — ΕΒΔΟΜΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΣΘΥΝΤΗΣ ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ	ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Ἐσωτερικ. λεπ. 30. Ἐξωτερικ. λεπ. 35 Φύλλα προηγουμένων ἔτων, ἐπίσης λεπ. 30 ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ Ὅδος Ἐφορικοῦ Δρ. 38, παρὰ τὸ Βαγδάτικόν Ἔτος 41ον.— Ἀριθ. 6
---	--	--	---

ΧΩΡΙΣ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ τοῦ HECTOR MALOT [Βραβευμένο ἀπὸ τὴν Γαλλ. Ἀκαδημία]

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ'. (Συνέχεια)

Κι' ὁ ἐρευρέτης τοῦ καινοῦργου αὐτοῦ φαγητοῦ θάμουν ἐγώ, ὁ Ρεμῆς! Θάχαμε νὰ τρῶμε κάτι καλλίτερον ἀπ' τὶς αἰώνιες πατάτες κι' ἡ μάννα-Μπαρμπερίνα δὲν θὰ στενοχωριούνταν πιά τόσο πού ἀναγκάσθηκε νὰ πουλήσῃ τὴν Κοκκίνια.

Μ' αὐτὸ τὸ σχέδιο στὸ κεφάλι, φαντάζεσθε πιά πόσο πρόσεχα τὶς γλυκοπατάτες μου. Καθεμέρια κοίταζα τὴν ἀκρίτσα ὅπου τὶς εἶχα φυτεμένες καί, ἀπὸ τὴ μεγάλη μου ἀνυπομονησία, μοῦ φαινότανε πὼς δὲ θὰ γίνουιν ποτέ!

Ἐκεῖ εἶχα πάει καὶ τώρα. Γονατιστὸς στὸ χῶμα, στηριγμένος στὰ δύο μου χέρια, ἀκυμμένος ὄλος ἀπάνω στὶς γλυκοπατάτες, ἄκουσ' ἄξαφνα τὸνομά μου. Ὁ Μπαρμπερῆς μ' ἐφώνησε.

Τι νὰ με ἤθελε;

Τσακίστηκα νὰ γυρίσω στὸ σπίτι.

Μὲ πόση μου ἐκπλήξη εἶδα ἐκεῖ, μπροστὰ στὸ τζάκι, τὸν Βιτάλη μὲ τὰ σκυλιὰ του!

Ἀμέσως κατάλαβα τί με ἤθελε ὁ Μπαρμπερῆς.

Ὁ Βιτάλης ἤλθε νὰ με πάρῃ καί, γιὰ νὰ μὴν εἶναι κεῖ νὰ με ὑπεράσπισθῇ, ἡ μάννα-Μπαρμπερίνα, ὁ Μπαρμπερῆς τὴν εἶχε στείλει ἀπὸ τὸ πρῶν στὸ χωριό.

Ἐπειδὴ ἀπὸ τὸν ψυχοπατέρα μου δὲν περιμένα οὔτε νὰ με βοηθήτῃ, οὔτε νὰ με λυπηθῇ, ἔτραξα ἴτιστα στὸν Βιτάλη.

— Ἄχ, κύριε! φώναξα' σὰς παρακαλῶ, μὴ με πάρτε!

Κι' ἔβαλα τὰ κλάματα.

— Μὴν κλαῖς, παιδί μου, εἶπε κεῖνος μαλακά, καὶ μαζί μου δὲν βάτα δυστυχισμένους. Ἐγὼ δὲν δέρω τὰ παιδιά καὶ θάχης καὶ τῆ συντροφιά τῶν ἡθοποιῶν μου, πού εἶναι κολλῶ διασκεδαστικοί. Τί λυπᾶσαι πού ἀφίνεις ἐδῶ;

— Τὴ μάννα-Μπαρμπερίνα!

— Ἐννοια σου καὶ μόνο ἐδῶ δὲν θὰ μείνῃς! ἐφώνησε ὁ Μπαρμπερῆς, ἀρ-

πάζοντας πάλι ταῦτί μου. Ἡ τὸν κύριο, ἢ τὸ Κατάστημα. Διάλεξε!

— Ὅχι! Τὴ μάννα-Μπαρμπερίνα!

— Ἄ μὰ μὲ παρασκότιτες, τὸ ξέρεις; ξεφώνησε ὁ Μπαρμπερῆς μὲ θυμὸ φεβερῶ. Ἄν θές νὰ σὲ διώξω ἀπὸ δῶ μέσα μὲ τὸ ξύλο, κι' αὐτὸ γίνεται!

— Τὸ παιδί λυπᾶται τὴν παραμάννα του, εἶπε ὁ Βιτάλης. Δὲν πρέπει νὰ τὸ θείρῃς γι' αὐτὸ ἔχει καρδιά καλὸ σημάδι.

— Μὴν τὸ ὑπερασπίζεσαι, γιατί τσιρίζει χειρότερα.

— Ἐλα τώρα, τὴ δουλειά μας.

Ὁ Βιτάλης ἀράδιασε στὸ τραπέζι ὀκτὼ ἀσημένια κεντόφραγκα, πού τάρπαξε ἀμέσως ὁ Μπαρμπερῆς καὶ τάχως εἶπεν τσέπη του.

— Ποῦ εἶναι ὁ μπόγος; ρώτησε ὁ θιασάρης.

— Νά τος, ἀποκρίθηκε ὁ Μπαρμπερῆς, δείχνωντας ἓνα μπακακερὸ μαντήλι γαλάζιο, κομποδεμένο στὶς τέσσερες ἄκρες.

Ὁ Βιτάλης ἔβλεπε τοὺς κόμπους καὶ κοίταζε τί εἶχε μέσα: δύο πουκάμισά μου κι' ἓνα πάνινο πανταλόνι.

Δὲν ἐσυμφωνήσαμε ἔτσι, εἶπε ὁ Βιτάλης' εἴπαμε νὰ μοῦ δώσης τὰ ρούχα του καὶ δὲν βλέπω ἐδῶ μέσα παρά κουρέλια.

— Δὲν ἔχει ἄλλα.

— Ἄν ρωτοῦσα τὸ παιδί, ὀλέγε, εἶμαι βέβαιος, πὼς αὐτὸ δὲν εἶν' ἀλήθεια. Μὰ δὲν ἔχω καιρὸ γιὰ φιλονικεῖες. Πρέπει νὰ φεύγουμε. Ἔλα, μικρὲ μου... Πῶς τὸν λένε;

— Ρεμῆ.

— Ἔλα, Ρεμῆ, πάρε τὸ μπογαλάκι σου καὶ τράβα μπροστὰ μὲ τὸν Κάπη. Περπάτα!

Ἄπλωσα τὰ χέρια 'ς αὐτόν, ἔπειτα στὸ Μπαρμπερῆ' ἀλλὰ κι' οἱ δύο γύρισαν

ἀλλοῦ τὸ κεφάλι κι' αἰσθάνθηκα, πὼς Βιτάλης μ' ἐπίασε ἀπὸ τὸ χέρι.

Ἐπρεπε νὰ περπατήσω.

Ἄ, καϊμένο σπιτάκι!.. Τὴ στιγμή πού βγήκ' ἀπὸ τὴν πόρτα του, μοῦ φάνηκε πὼς ἄφισα 'κεῖ ἓνα κομμάτι ἀπ' τὸ πετσί μου.

Κοίταξα ὀλόγυρα, μὰ τὰ μάτια μου, θολὰ ἀπ' τὰ δάκρυα, δὲν ἔβλεπαν κανένα γιὰ νὰ γυρῶ βολήθεια. Ψυχὴ στὸ δρόμο, ψυχὴ στὰ χωράφια!

Ἀρχισα νὰ φωνάζω:

— Μαμά!.. Μάννα-Μπαρμπερίνα!

Κανένας δὲν ἀποκρίθηκε εἰς τὴ φωνή μου, πού κτύπησε 'ς ἓνα λυγρὸ.

Ἐπρεπε νὰ κολουθῶ τὸν Βιτάλη, πού δὲν μ' ἄφισε τὸ χέρι.

— Καλὸ ταξίδι! μὰς φώναξε ὁ Μπαρμπερῆς.

Καὶ μπήκε εἰς τὸ σπίτι.

Ἄλλοιμονο, τελεῖωσε!

— Ἐμπρός, Ρεμῆ! παίρνε τὰ πόδια σου, παιδί μου! εἶπε ὁ Βιτάλης.

Καὶ μ' ἐτραβήξε.

Ἀρχισα τότε νὰ περπατῶ στὸ πλάι τῆς. Εὐτυχῶς δὲν ἔτρεχε πολὺ μὲφάινεται μάλιστα πὼς ἐκάνονίζε τὸ βῆμα του μὲ τὸ δικό μου.

Ὁ δρόμος πού πηγαίναμε, ἀνέβαινε τὸ βουνὸ γυριστὸς καὶ

σὲ κάθε του γύρισμα ἔβλεπα τὸ σπίτι τῆς μάννας-Μπαρμπερίνας πού μίχραινε ὀλοένα. Πολλὲς φορές εἶχα κἀμὴ τὸ δρόμο αὐτὸ κι' ἤξερα, πὼς ἄμα φτάναμε στὸ τελευταῖο γύρισμα, θάβλεπα τὸ σπίτι ἀόμα μιά φορὰ κι' ἔπειτα, ἄμα κάναμε καὶ λίγα βήματα εἰς τὸ ἴσιωμα, τίποτα πιά! θὰ τῶχάν' ἀπ' τὰ μάτια μου γιὰ πάντα. Μπροστὰ μου τὸ ἀγνωστο, καὶ πίσω μου τὸ σπιτάκι ἐκεῖνο, ἔπου εἶχα ἴσται ὡς

— Κοίταξε μὴν πῆς λέξη!.. (Σελ. 34, στ. 6')

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ
ΠΡΩΤΟΧΡΟΝΙΑΤΙΚΗ

Αγαπητοί μου,

Η ΖΩΗ του ανθρώπου χωρίζεται σε δύο περιόδους. Στην πρώτη περίοδο, κάθε φορά που του κτυπούν την πόρτα, ο άνθρωπος συλλογίζεται με παλμό χαράς: «Τί καλό πάλι να είναι;» Στη δεύτερη όμως, κάθε φορά που του κτυπούν την πόρτα, συλλογίζεται με παλμό και τρόμο: «Αχ, τί κακό με περιμένει πάλι;»
Την παρατήρηση αυτή την κάνει ένας διάσημος Γάλλος συγγραφέας, ο Άρμανδος Σιλβέστρ. «Αν με ρωτήσετε όμως γιατί τη θυμήθηκα σήμερα πρωτοχρονιάτικα και γιατί αρχίζω μ' αυτή, δεν θά'ερα καλά-καλά να σάς απαντήσω. Ίσως γιατί κι' ο Σιλβέστρ 'ς ένα πρωτοχρονιάτικο χρονογράφημα την έχει, που το διάβασα κι' εγώ κάποια πρωτοχρονιά, —μια είναι πολλά χρόνια, —μεταφρασμένο στο περιοδικό «Εστία». Και μούκανε μεγάλη, μα πολύ μεγάλη εντύπωση. Και ξέρετε γιατί; Γιατί τότε ακόμα ήμουν στην πατρίδα μου, μαθητής. Είχα, στο άκνω πάτωμα του σπιτιού μας, μια ώραια καμαρούλα, μ' ένα μόνο μεγάλο παράθυρο, που έβλεπε από ψηλά όλη σχεδόν τη Ζάκυνθο. Διάβαζα, έγραφα, και κάθε τόσο γυρίζα να βλέπω τη θυμασία εκείνη θέα. Αισθανόμουν τότε εύτυχια 'καί-μέσα', ώστε δεν έβγαινα παρά όταν ήταν ανάγκη. Τόσο, που πολλές φορές ο μακαρίτης ο πατέρας μου θύμωνε μ' αυτή την «κλεισοπούρα», ανέβαινε άπάνω με φωνές, μού έκλεινε τα βιβλία, μού φορούσε το καπέλο και μ'ανάγκαζε να κάμω μαζί του λίγο περίπατο. Λοιπόν, αλήθεια, εκείνο τον καιρό, κάθε φορά που άκουγα βήματα στο διάδρομο και κτύπο στην κλειστή πάντα πόρτα της καμαρούλας μου, σπирτούσα μ' έναν παλμό και ρωτιόμουν με χαρά: «Τί καλό είναι πάλι; Ποιό αγαπημένο μου πρόσωπο θά' ιδώ; Τί εύτυχισμένο μήνυμά θά' λάβω;» Έννοείται, πως πολλές φορές, ουτε το πρόσωπο ήταν τόσο αγαπημένο, ουτε το μήνυμα τόσο ευχάριστο. Αδιάφορο! ή πείρα δεν μούβαζε γνώση και σε κάθε κτύπο της πόρτας μου εγώ εξακολουθούσα να κρατασθάνουμαι κάτι καλό. Κι' αυτό ήταν τόσο σταθερό, τόσο αδιατάρακτο, από χρόνια, ώστε όταν διάβασα την παρατήρηση του Σιλβέστρ, συλλογίσθηκα: «Θά' ελθω

αρά γε και για μένα καιρός, που κάθε κτύπος στην πόρτα μου θά' με τρομάξει; Έτσι κι' η δική μου ζωή θά' χωρισθῆ σε δύο περιόδους; Δεν το πιστεύω... Έγώ θά' είμαι πάντα έτσι!»
Και όμως, ο καιρός ἤλθε. Άργησε ἴσως, όσο δεν άργει γι' άλλους ανθρώπους, μα ἤλθε. Και σήμερα, στο γραφείο αυτό όπου πάλι διαβάζω και γράφω, κι' από ένα πάλι παράθυρο βλέπω από ψηλά όλη σχεδόν την Αθήνα, —κάθε φορά που θά' μου κτυπήσουν την πόρτα, είναι αδύνατο να μη σκιρτήσω μ' ένα παλμό τρόμο, μ' ένα προαισθημα πως θά' είναι, αν ἔχει κάτι κακό, τουλάχιστο κάτι δυσάρεστο. Του κακού, τις περισσότερες φορές, δεν είναι ουτε το ένα, ουτε το άλλο. Του κακού, πολλές φορές, είναι κάτι καλό κι' ευτυχισμένο. Η πείρα δεν μού βάζει ουτε τώρα γνώση και σε κάθε κτύπο της πόρτας μου, εγώ εξακολουθώ να τρομάζω. Είναι η δεύτερη περίοδο της ανθρώπινης ζωής. Κι' ουτε φορές το θυμηθῶ, —σά σήμερα, —είναι αδύνατο να μη συλλογισθῶ με λύπη, πόσο πῶς εύτυχισμένη ήταν η πρώτη!..
Α, τί δὲν θά'δυνα, για να ξαναγυρίσω στην ψιχή μου ἡ παλιὰν, εκείνη αἰσιοδοξία και για να σκιρτῶ ἀκόμ' από χαρά, από ελπίδα, κάθε φορά που μού κτυπούν την πόρτα! Μα είναι αδύνατο! Η μεγάλη αἰσιοδοξία είναι γνώρισμα, προνόμιο, της νιότης κι' εγώ δὲν είμαι πιά νέος, ουτε μπορῶ να ξαναγίνω... Σεις όμως είσθε νέοι, παιδιά, βρίσκεσθε στην πρώτη, στην εύτυχισμένη περίοδο της ζωής και κάθε φορά που σὰς κτυπούν την πόρτα —ώ, τὸ ζέρω! —κετίσθε με τὸ προαισθημα πως είναι ἡ ἴδια ἡ Εὐτυχία που τὴν κτυπᾷ. Η ἴδια ἡ Εὐτυχία, που ἡδύς ἀνοίξει ἡ πόρτα, θά' σὰς παρουσιασθῆ μ' ἕν αγαπημένο πρόσωπο, μ' ἕνα καλό μήνυμα, μ' ἕνα εύτυχισμένο γράμμα.
Ὡ να ξέρατε τί μακάριος που είναι ὁ ἄνθρωπος 'ς αὐτὴ τὴν πρώτη περίοδο της ζωής! Δεν θά' τὸ μάθετε, παρά όταν μιὰ μέρα, θά' περάσετε και σεις τὸ κατώφλι της δεύτερης... Μα ἡ εὐτυχία της αἰσιοδοξίας είναι τόσο μεγάλη, ώστε σήμερα, που πρέπει να σὰς εὐχηθῶ κι' εγώ κάτι τι για τὴν πρωτοχρονιά, μιὰ μόνο εὐχή βρισκω να σὰς δώσω: Να μείνετε 'ς αὐτὴ ὅσα γίνεται περισσότερο! Τὰ νεῖατα της φυγῆς σας, με τὴν εύτυχισμένη αἰσιοδοξία τους, να παραταθοῦν, να εξακολουθήσουν κι' όταν θά' ἔχετε ἄσπρα μαλλιά. Και τότε ακόμα, να σὰς κτυποῦν τὴν πόρτα, και πάντα να φαντάζεσθε πως θά'ναι για καλό!..
Σὰς ἀπαλόζομαι
ΦΑΙΔΩΝ

Η ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΝΗΣΟΣ
(Μυστητοῦρημα ὑπὸ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ)

ΜΕΡΟΣ ΤΡΙΤΟΝ
ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΔ'. (Συνέχεια)
Στις 15 Μαΐου, ὁ σκελετός του καρβιού ἦταν κηῶλα στα σκαριά. Η καρβίνα, από γερό ξύλο βελανιδιάς, είχε μήκος ἑκατὸν δέκα πόδια, ὡστε τὸ πλάτος του καρβιού μπορούσε να γίνη εἰκοσιπέντε. Ἀλλὰ τόσο μόνο πρόφθασαν να κάμουν οἱ ναυπηγοὶ μας 'γιατ' ἤλθε ἡ κακοκαιρία και τούς ἀνάγκασε ν' ἀναβάλουν τὴν ἐργασία.
Αὐτὸ ἄρχισε ἀπὸ τὴν τελευταία ἐβδομάδα του Μαΐου. Ὁ ἄνεμος φυσούσε ἀπὸ τὴν ἀνατολή και κάποτε με ὀρμη μεγάλη. Ὁ μηχανικός ἀνησυχούσε για τὸ ναυπηγεῖο, —που ἄλλως τε δὲν μπορούσε να γίνη σὲ κανέν' ἄλλο μέρος, για νά'ναι κοντὰ στο Γρανίτινο Παλάτι, —γιατὶ τὸ νησάκι δὲν ἐπροστάτευε τὴν ἀκτὴ ἀπὸ τὴ μανία της θάλασσας και στίς μεγάλες τρικυμίες τὰ κύματα κτυποῦσαν τὴ βάση του γρανίτινου τοίχου.
Εὐτυχῶς όμως οἱ φόβοι του δὲν πραγματοποιήθηκαν. Οἱ δυνατοὶ ἄνεμοὶ ἦταν μᾶλλον νοτιοανατολικοὶ και τότε τ' ἀκρογιάλι του Γρανίτινου Παλατιοῦ προστατεύονταν σὴν ἐντέλεια ἀπὸ τὸ ἀκρωτήρι του Ναυαγίου.
Ὁ Πέγκροφ κι' ὁ Ἀύρτων, οἱ δύο καλλίτεροι ναυπηγοὶ, εξακολούθησαν τὴν ἐργασία ὅσο μπόρεσαν. Δεν ἦταν ἄνθρωποι να φοβηθοῦν τὸν ἄερα που τούς ἀνακάτωνε τὰ μαλλιά, ουτε τὴ βροχὴ που τούς μούσκευε ὡς τὸ κόκκαλο. Ὅταν όμως διαδέχθηκε τὴ βροχερὴ αὐτὴ περίοδο ἕνα φύχος ὀρμη, τὰ ζῶλα, που οἱ ἴνες τους ἐγειναν σκληρὲς σὰ σίδηρο, δὲν μπορούσαν πιά να δουλεύουνται εύκολα. Και στίς 10 Ἰουνίου, ὁ Πέγκροφ κι' ὁ Ἀύρτων ἀναγκάσθηκαν να διακόψουν ὀλωσθῶλου.
Ὁ Κύρος Σμιθ κι' οἱ σύντροφοί του είχαν παρατηρήσει κι' ἀπὸ τὰ παρασμένα χρόνια πόσο ὀρμηεῖς ἦταν οἱ χειμῶνες σὴν νῆσο Λίγκολν. Τὸ φύχος ἦταν ὅσο σχεδὸν στίς Πλατείες της Νέας-Ἀγγλίας, που ἀπέχουν τὸ ἴδιο ἀπὸ τὸν Ἰσημερινό. Εκεί όμως, στο βόρειο ἡμισφαίριο, ἡ τουλάχιστο στο μέρος που κατέχουν ἡ Νέα-Βρετανία και οἱ βόρειες Ἐνωμένες-Πολιτείες, τὸ φαινόμενο ἐξηγεῖται, γιατί, ὡς τὸν πῆλο, ἡ χώρα είναι ὀμαλὴ και δὲν προφυλάγεται ἀπὸ κανένα ὕψωμα' ἐνῶ ἐδῶ, σὴν νῆσο Λίγκολν, τέτοια ἐξηγήση δὲν χωροῦσε.
—Εἶναι μάλιστα παρατηρημένο, εἶπε μιὰ μέρα ὁ Κύρος Σμιθ στους συντρόφους του, δεῖ στα ἴδια πλάτη, τὰ νησάκια και τὰ παράλια ἔχουν λιγώτερο κρῶσ ἀπὸ τὰ μεσόγεια. Ἀκουσα πολλές φο-

ρές, δεῖ οἱ χειμῶνες της Λομβαρδίας, παραδείγματος χάριν, είναι ὀρμητεροι παρά σὴν Σκωτία, και τοῦτο γιατί ἡ θάλασσα διατηρεῖ τὸν χειμῶνα τὴν θερμότητα που πῆρε τὸ καλοκαίρι.
— Γιατὶ λοιπόν, κύριε Σμιθ, ρώτησε ὁ Χάρμπερτ, ἡ νῆσος Λίγκολν κάνει ἐξαίρεση;
— Δύσκολο να ἐξηγηθῆ, ἀποκρίθηκε ὁ μηχανικός. Ὅπως ὀρμηεῖς, εγώ κλίνω να πιστεύσω, πως ἡ ἐξαίρεση χρεωστεῖται σὸ ὅτι τὸ νησάκι μας βρίσκεται σὸ νότιο ἡμισφαίριο που, καθώς ξέρετε, και δι' μου, είναι ψυχρότερο ἀπὸ τὸ βόρειο.
— Ἀλήθεια, εἶπε ὁ Χάρμπερτ και οἱ πλωτοὶ πάγοι ἀπαντῶνται στα χαμηλότερα πλάτη, στα νότια μᾶλλον παρά στα βόρεια του Εἰρηνικοῦ.
— Πραγματικῶς, ἀποκρίθηκε ὁ Πέγκροφ κι' εγώ, τὸν καιρὸ που ταξιδεύα με φάλαινοθηρικά, ἀπάντησα ἄϊσμπεργ (παγοδοῦνια) ὡς κάτω 'ς τὸ ἀκρωτήρι Χόρν.
— Τότε ἴσως, παρατήρησε ὁ Γεδεὼν Σπίλεττ, θά' μπορούσε να ἐξηγηθῆ τὸ ἔκτακτο φύχος που κάνει σὸ νησάκι μας, ἀπὸ τὴν παρουσία πάγων ἡ παγῶνων σὲ ἀπότταση σχετικῶς μικρῆ.
— Η ὑπόθεσή σου είναι πιθανή, ἀποκρίθηκε ὁ Κύρος Σμιθ. Για να κάνη τέτοιο κρῶσ ἐδῶ, θά' πῆ δεῖ οἱ παγῶνες δὲν είναι μακριά. Προσθέτω ἀκόμα, ὅτι μιὰ αἰτία ἐντελῶς φυσικὴ κάνει τὸ νότιο ἡμισφαίριο ψυχρότερο ἀπὸ τὸ βόρειο. Κι' ἡ αἰτία αὐτὴ είναι ὁ ἥλιος, που τὸ καλοκαίρι βρίσκεται πιο κοντὰ, ἐνῶ τὸ χειμῶνα ἀπομακρύνεται περισσότερο. Γι' αὐτὸ ἡ τῶση, διαφορὰ, ἀπ' αὐτὸ φθάνουμε στα δύο ἀντίθετα ἄκρα. Γιατὶ ἂν οἱ χειμῶνες σὴν νῆσο Λίγκολν είναι τόσο ὀρμηεῖς, ὡς μὴν ξεχναῖμε πόσο θερμά, φλογερά, είναι ἀπεναντίας τὰ καλοκαίρια.
— Μὰ γιατί να συμβαίνει ἔτσι σὸ ἡμισφαίριό μας; ρώτησε ὁ Πέγκροφ. Αὐτὴ ἡ μορσασία του κρῶσ και της ζέστης, δὲν σὰς φαίνεται ἀδίκη, κύριε Σμιθ;
— Φίλε Πέγκροφ, ἀποκρίθηκε ὁ μηχανικός γελῶντας, δίκαια ἡ ἀδίκη, πρέπει να τὴ δεχθοῦμε και να ὑπομένουμε. Ἀλλὰ ἰδοῦ ἀπὸ που προέρχεται αὐτὴ ἡ ἀνίσότης. Η γῆ δὲν διαγράφει κύκλο γόρω στὸν ἥλιο, ἀλλὰ ἐλλειψῆ, κατὰ τὸν νόμου της μηχανικῆς. Ὁ ἥλιος κατέχει μιὰ ἀπὸ τις ἐστίες της ἐλλειψειως κι' ἐπομένως ἡ γῆ, καθώς γυρίζει, σὲ μιὰ ἐποχὴ βρίσκεται σὸ ἀπὸ γέιό της, δηλαδή σὴν μεγαλύτερη ἀπόσταση ἀπὸ τὸν ἥλιο, και 'ς ἄλλη ἐποχὴ σὸ περίγειο, δηλαδή σὴν μικρότερη. Τυχαινε λοιπόν ἀκριβῶς τὸν χειμῶνα του νοτίου ἡμισφαιρίου να βρίσκεται σὸ

πῶ ἀπομακρυσμένο ἀπ' τὸν ἥλιο σήμερο και γι' αὐτὸ οἱ νότιες χῶρες ὑποφέρουν τὸ μεγαλύτερο κρῶσ. Τί να γίνη, ἀγαπητὲ Πέγκροφ! Ὅσο σοφοὶ κι' ἂν είναι οἱ ἄνθρωποι, δὲν μποροῦν ναλλάξουν τὴν κοσμογραφικὴ τάξη, που τὴν ἔθεσε ὁ ἴδιος ὁ Θεός!
— Κι' ὅμως, ἐπρόσθεσε ὁ Πέγκροφ, που εδειχνε κάποια δυσκολία να ὑποταχθῆ και να ἐγκαταστήσῃ, —κι' ὅμως ὁ κόσμος εἶνε γεμάτος σοφία. Τί χοντρά διβλία θά' γίνονταν με ὅσα ξέρον οἱ ἄνθρωποι!
— Ὅθ γίνονταν χοντρότερα με ὅσα δὲν ξέρον! εἶπε ὁ Κύρος Σμιθ.
Τελοςπάντων, εἶτε για τὸν ἕνα λόγο εἶτε για τὸν ἄλλο, ὁ Ἰούλιος ἔφερε τὰ συνειθισμένα του δυνατὰ φύχη κι' οἱ ἀποικοὶ, τὸν περισσότερο καιρὸ, ἔμεναν κλεισμένοι στο Γρανίτινο Παλάτι.
Αὐτὸ τὸ κλείσιμο φαίνονταν βαρῦ ἐσθλους και περισσότερο ἴσως σὸ Σπίλεττ.

— "Ακουσε, εἶπε ὁ Γεδεὼν Σπίλεττ σὸ Νάβ..."

— "Ακουσε, εἶπε μιὰ μέρα σὸ Νάβ" σου χαρίζω με συμβολαιογραφικὴ πράξη ὅλες τις κληρονομίες που θά' μού ἔλθουν μιὰ μέρα, ἂν εἶσαι καλὸς να πᾶς, δὲν ξέρω που, βλαὶ να με γράψης συνδρομητῆ σὲ μιὰ ὀποιαδήποτε ἐφημερίδα! Ὁρίσμενος, ἐκεῖνο που λείπει περισσότερο ἀπὸ τὴν εὐτυχία μου, είναι τὸ να μαθαίνω κάθε πρωὶ τί συνέβη τὴν προηγούμενη μέρα, ἐδῶ ἡ ἄλλου!
Ὁ Νάβ ἔβαλε τὰ γέλια. Ἦταν σὰ νᾶλεγε:
«Έγώ δὲν κοιτιάζω παρά τὴ δουλειά μου!»
Ἡ ἀλήθεια είναι, ὅτι και μέσα και ἔξω, δὲν ἔλειπε δουλειά.

Ἡ ἀποικία της νῆσου Λίγκολν ἐρισκούνταν τότε σὴν μεγαλύτερῃ της εὐημερία, που τὴν είχε δημιουργήσει τριῶν χρόνων ἐργασία ἀκατάπαυστη. Τὸ βρῆκε τῶν πειρατῶν ὕπρηξε μεγάλη πηγή πλούτου. Ἐκτὸς ἀπὸ τὰ ξάρτια, που θά' χρησιμοποιεσαν τώρα για τὸ καινούργιο καράβι, οἱ ἀποθήκες του Γρανίτινου Παλατιοῦ είχαν γεμίσει ἀπὸ ἐργαλεῖα και σκεῦη κάθε λογῆς, ὀπλα, πολεμοφόδια, ρούχα κτλ. Οἱ ἀποικοὶ δὲν είχαν πιά ἀνάγκη να κατασκευάζουν κ' σ' ἑ, για να ντύωνται ζεστά. Τους χειμῶνες πιά δὲν τούς φοβόταν ἂν τὸν πρώτο που τούς βρῆκε σχεδὸν γυμνοῦς. Και τὰσπρόρουχα τούς τώρα ἦταν ἄφθονα κι' ἔπειτα τὰ διατηροῦσαν με μεγάλη προσοχή. Ἀπὸ τὸ χλωροῦχο ἐκεῖνο ποτάσι, ὁ Κύρος Σμιθ είχε κάμη χλωροῦχο ἀσβέταν σὲ κι' ἄλλα, που τὰ μεταχειρίζονταν σὲ διάφορες οἰκιακὲς ἐργασίες και προπάντων σὸ πλύσιμ. Ἀλλως τε δὲν ἔκαναν τώρα παρά τέσσαρες μπουγάδες τὸ χρόνο, ὅπως τὰ σπῆτια του καλοῦ παλιού καιροῦ και πρέπει να προσθέσουμε, ὅτι ὁ Γεδεὼν Σπίλεττ, ὡς που να τὸ φέρη ὁ διανομέας τὴν ἐφημερίδα του, είχε γίνη ἐν τῷ μεταξύ πρώτης τάξεως... πλύστρος.
Ἔτσι πέρασαν οἱ χειμωνιάτικοὶ μήνες, Ἰούλιος, Ἰούλιος και Ἀύγουστος. Σ' αὐτὸ τὸ διάστημα ἡ μέση θερμοκρασία ἦταν 8° Φαρεγγχάιτ, δηλαδή 13° 33 του ἑκατόνταβάθμου, κάτω ἀπ' τὸ μηδέν. Ἐπομένως χαμηλότερη ἀπὸ τὴ θερμοκρασία τῶν περασμένων χειμῶνων. Η φωτιά δὲν ἔπαυσε νύχτα και μέρα στο Γρανίτινο Παλάτι κι' οἱ καπνοὶ της είχαν μαυρίσει ὀλο τὸν τοίχο. Ὅση ξυλὴα περισσευε ἀπὸ τὸ καινούργιο καράβι, τὴν ἔκαψαν σὸ τζάκι κι' ἔτσι οἰκονόμησαν τὸ κάρβουνο, που ἡ μεταφορά του ἐσθόχιζε κόπο.
Ἄνθρωποι και ζῶα ἦταν πολὺ καλά σὴν ὕγεια τους. Μόνο ὁ κύρ Ζουπ δειχόνταν κάπως κρῶσ σ' ὀλης. Μὰ ἦταν τὸ μόνο του ἐλάττωμα και με πολλὴ τους εὐχαρίστηση οἱ ἀποικοὶ τοῦ ἔκαναν ἕνα ἔπανωφόρι ἀπὸ βᾶτα. Γιατ' ἦταν θαυμαστικὸς ὕπρητης, προθύμος, ἐπιτήδειος, ἀκούρατος, καθῶλου φλύαρος, καθῶλου ἀδιάκριτος, που θά' μπορούσαν να τὸν ἔχουν μ' ὀν τ' ἔλο ὀλο οἱ ὕπρητες του παλιού και του νέου κόσμου.
— Ἐ, μὰ φυσικά! ἔλεγε ὁ Πέγκροφ, ἄμα ἔχη κανείς τέσσερα χέρια σὴν διάθεσή του, κάνει τὴ δουλειά του καλλίτερα ἀπὸ ἕνα ἄλλο, που ἔχει μόνο δύο.
Κι' ἀλήθεια, τὸ ἔξυμνο τετράχειρο τὴν ἔκανε σὴν ἐντέλεια.
Στὸ διάστημα τῶν ἐπτά μηνῶν, που πέρασαν ἀπὸ τὴν τελευταία ἐξερεύνηση, ὡς τὸν Σεπτέμβρη, που ξανάφερε τις καλὲς ἡμέρες, δὲν ἔγεινε λόγος για τὸ «Θεὸ του Νησιοῦ». (Ἐπεται Συνέχεια)

κ. 'Αγάδα κ. 'Ολόασπη Μαργαρίτα, κ. (ΑΧ) Σιερρογγνηση, κ. (ΕΧ) Νυχτοπούλι Δαρίσσης, ά. (ΣΠ).

'Αναγενάσεις Ψευδωνύμων : 'Ελληνικός 'Ονειρος, κ. 'Ατρόμητος 'Ελληνης, κ. 'Αγαγίνης του 'Ελληνισμού, ά. 'Αγάθι, ά. Κλέφτικο Βόλι, ά. Μεγάλη 'Ιδέα, ά. 'Ανίκητος 'Ελλη, ά. Στρατηλάτης των 'Ελλήνων, ά. 'Αθάνατος 'Ελλάς, κ. Παγκόσμιο 'Ονειρο, ά. Νικητήριος Δάφνη, ά. Βαγκούλα του Βοσπόρου, κ. Κόρη του 'Ιονίου, κ. Μπαμπουλίνα, κ. Δευτεριά στους Σκλάβους, ά. Παιρακτήριος, ά. Μαμαρωμένος Βασιλιάς, ά.

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Δια 1 έως 3 το πολύ προτάσεις λεπτά 50 λέξ. τας περιλαμβάνει 10 λεπτά ή λέξ. Μ. Μ. Επιθυμούν να ανταλλάξουν: 6 'Ελληνοκύριος με Κλέφτ. Βόλι, 'Ιδεώδη 'Ελλάδα, Κων. Δάβ., Σεντορο, Δρόσ.—τ. 'Ερημιπούλι, με 'Αγγέλ. τ. 'Αγάπ., Αίλιαν, Νόρμαν, Λορεϊά, Τραγ. τ. Δευ.—ή 'Ατρόμητος 'Ελληνης με 'Αγρίαν Τραγ., Ξεπ. Αδόσ., Τραγ. τ. Δευ., 'Ιδ. 'Ελλάδα, Κων. Δάβ., Ζωέτ. και με πάντες τούς 'Ατρομήτους.—τ. Χρυσάνθεμον με Τρελλορο, 'Θροδμπι, 'Ανμοσσορόβ.—ή Ολιμμένη Ψυχή με Κόρ. τ. Κυμ., Κόρ. τ. Βιν., Βοσποπ. τ. Ηηλιού.—τ. Μεγαλειών της Δόξης με Παγ. Φοιτάν, 'Ελλ. τ. Μάιλ., Τραγ. τ. Δευ., 'Ιδ. 'Ελλά.—τ. Σπινθήρ της 'Ελευθερίας με Μυστηρ. 'Αμάλ., Κων. Δάβ., 'Ατρομέ. 'Αμάλ., Μανόν, Δάφνη, Μυγκά, 'Αγριοκάτικο, Σκανδαλίαν.—τ. 'Εκκεντρικός με Σίν. Νεανίαν, Ρελενιά, Αδον. τ. Χαίρ., Τραγ. τ. Δευ., Κων. Δάβ.—ή Καστανή Δοβροπούλα με Σανθήν 'Ελληνοπούλαν, Γοργήν Ψαροπ., Ρελενιά.—τ. Μανωδών Πρόδοκος με Στρατ. Δέβετ, Τρισών, Νεαγ. Νεστ., Φρίντο.—τ. Τρελλό Διαπλάσι όπυλο με 'Ελπίθ. Πύλη, 'Αστειά, Βερβινιαν, Κόρ. τ. Βουν., Νεαό. Νέστ., Ζωέτταν.

'Η Διαπλάσις άσπάζεται τού φίλους της: Μπαμπουλίαν (τί φοβερό δυστύχημα ! με τί λόγια να σε παρηγορήσω ! μόνον ο Θεός...) Μεταγωγολιχην Σανθούλαν (χαίρω πολύ ώραιότατο το πρώτο σου γράμμα γράψε μου συχνά.) 'Αθανα (ώρας εις γελιογραφίας, άλλα πού τσίγγος τόρα και πού τόπος!) Φερμιτοριαν (άμα κλειστή καναλις τού 15, λέει άπλούστα ότι είναι 15 έπων και προσθέτει: μπήκα μάλιστα και στα 16.) Γι. ώταν (άάθος έγενε,.) Μανόν (έχω ύπ' όψει μου τρία γράμματά σου έκπράξασαι ωραιότατα και πρέπει να έλιπίσης.) 'Ατρόμητον 'Αραλίνα (πού έκαμ Στατιστική και βρήκα ότι, τού 1918, τού περισσότερα βραβεία έπήραν ή 'Ιδεώδης 'Ελλάς, τός περισσότερος προτάσεις Μ. Μ. είχε τού Τραγ. της Δευτερίας, εις τούς 'Εβδ. Διαγωνισμούς: τού περισσότερα έδημοσίευσε δ Ψωφιδές και ψευδώνυμη ένεκρόθησαν έγ όλω 78.) Τουγκομάχον 'Ελληνα (βέβαια, τού έλαβα) 'Εκκεντρικόν (τú έχει άλλος.) Σεπεσμίαν Δρόσον όχι, δέν έχει άλλος.) Κωνστ. Α. 'Ελευθ. (έλαβα, εύχαριστώ δ

Πιναξί των Περιεχομένων τού 1918 δέν ένυπόθη άκόμη) Τρελλοτατικο Παιρατώτικι (έλαβα, εύχαριστώ τί περιπέτειες όμως, έ;) Σπινθήρ της 'Ελευθερίας (δέν έξω άν υπάοχη τέτοια μετάφρασις) Γεώργ. Ν. Κάρ. (δ 'Οδηγός: τού λέει όλα πρέπει όμως να τόν διαβάσης με προσοχή) Συνδερνιων Βεραλλίων (έλαβα, εύχαριστώ σύμφωνον) Θορμινον του άκαλου (δύνασαι) Σφαγίδα της 'Ελευθερίας (βραβείον έστειλα) Σίνον Νεανίαν (καλή ή ιδέα σου περι μιιάς έορτή: διά τή Τάσση φακονταστηρία μου και έλιπίω να γίνη' άλλ' άργότερα, εις καλύτεραν έποχήν) Ψωφιδία (συνάγα) έχω άκόμη πολλάς Συλλογιάς, από τας όποιās δέν έδημοσίευσα 'Ασκησιν) 'Ασπολοόλυδο (αί παραγγελία σου έξετελέσθη) Φρίντο (ώρασι τού γράμμα σου γελιογραφίας να μη μου στείλεις: τού διήγημα περιμένει τή σειράν του, άν κληρωθή έχω τόσα, πού κατανάξ. . . άπελπισία!) Κυρήν Γ. Η. (ώρασιον τού ψευδώνυμον, άλλα τού έχει άλλο.) Πγκόσμιο 'Ονειρο, Πην. Σ. Μαρ., Σφίγγα, 'Εθνικόν 'Υμνον κτλ. κτλ. 'Ατρόμητον 'Ελληνίδα, Θεμικλην Κων)πολι, Α. Τομ., Κοσμοκρότορα 'Ελλάδα, Σεντορομένο Κοφιατόπουλο (έλαβα, εύχαριστώ.) Αημ. Σ. Κόν., Διαμαρτίοντα 'Αστειά, 'Αλιχη, Μεγαλειών της Δόξης, Ολιμμένη Ψυχή, Οδράνιον Τόζαν, Βαρονίδα, 'Ηρωίδα 'Ελληνοπούλαν, Γ. Ν. Καρ., Πυθαγόραν τόν Σάμιον, Βερβινιαν, 'Ελλη., 'Αμην (έστειλα.)

Εις όσας έπιστολάς άναξια μετά τήν 31 Δεκεμβρίου, δ' άπαντήσω εις τού προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

[Συνέχεια τού 179ου Διαγωνισμού Δόσεων Δεκεμβριου-Φεβρουαριου. Αι λύσεις δεκται μέχρι τής 15ς 'Απριλιου άλλα και πέραν τής προδοσίας τούσης έφ' όσον δέν θά έχουν άκόμη δημοσιεύθ, άπως και τών προηγουμ. φυλλάδ.]

68. Δεξιγρφος

'Ενδοξον θι φαμερώσος Τής Κορίνθου στρατηγόν, 'Αν ένώτης κάποιος ήμας Μι θηριον φοβερόν. 'Εστάλη υπό τής Βαβαρώσος. 'Ελλάδος

69. Συλλαβογράφος

Τού άλφειθέτου έκ γράμμα Με προστακτικόν ένώθη Και με ήησα: τού Αιγαίου Πλευθύδ, έφανωσθή. 'Εστάλη υπό Κων. Α. Πατσού

70. Στοιχειογράφος - Μεταγράμματισμός

Νήσοσ είμαι με τού Κίπια, Νήσοσ: είμαι με τού Θήγα Μ' άν με άποκεφαλίσης, Τι περίεργον γιά κόλτα.— Στάν χωροστακτικόν τού χέρτα Τό δρόμοιπο θάρσις. 'Εστάλη υπό τού Αιγιοκαλιώ Διαβολάν

71. Αναγραφομισμός

Είμ' ένας άπ' τού; Δάδεκα 'Ω: έχω άν μάχηση; Βινυό δι γίνω άκαρην, 'Αν μεταγράμισσης. 'Εστάλη υπό τής 'Ανεπιστου Χαράς

72. Δοτήη * * * * * Νάνικατασταθού, οι άσπερικοί διά γραμμάτων όπως, ώςτε γ' αναγινώσκονται: όρι * * * * * Ε * * * * * ζωνίως, ποταμό; ή; * * * * * Εύρώπης: κηθίως ποταμός ή; 'Ελλάδος: διαγωνίως δέ ήρας ής

Τροίας και χώρα ή; Τουοίας. 'Εστάλη υπό τού 'Αεροναύτου 78. 'Αγνοστος Χ

* * * * * Νάνικατασταθού οι άσπερικοί διά γραμμάτων όπως, ώςτε να σχηματισθούν τέσσαρα ρήματα, δύο διακινώσις και δύο διαγωνίως. 'Εστάλη υπό τού 'Ατρομήτου Ναύτου

74-78. Μαγικόν Γράμμα Τή ανταλλαγή ενός γράμματος έκτός: τών κάτωθι λέξεων δι' ενός άλλου, πάντοτε τού αότου, να σχηματισθούν; άνω αναγραφομισμοσ; άλλαι τόσαι λέξεις: * * * * *

79. Συλλαβική 'Αεροσσιγής

Αι τελταί συλλαβαί τών κάτωθι ζητούμενων λέξεων άποτελούν τού κοινόν όνομα ποταμού τής 'Ελλάδος: 1, Μύσσα, 2, Πόλις τής Θεσσαλίας, 3, Μέρο; τού λόγου, 4, Γυνή τής Νέας Διαθήκης. 'Εστάλη υπό τής 'Ελληνικής 'Ιδέας

80. Μικτόν

Η - ω - κκλ - ε - ει - κ - κκλ - αιι 'Εστάλη υπό τής Τρελλής Ναυτοπούλας

81. Γρίφος

1 1 1 1 0 μ 0 1 1 1 1 'Εστάλη υπό τής Κομιλίτσας

ΛΥΣΕΙΣ

των Πνευματ. 'Ασκήσ. τού φύλ. 43 386. 'Αναρόνη (δ, ναί, μονή) - 329. 'Αλας 'Ατλας. 330. ΜΟΡΙΟΝ 331. ΑΜΕΡΙΚΗ ΟΡΙΟΝ ΚΑΡΟΛΟΣ (ΑΡΙΟΝ Καρνατία, Μαδοίτη, 'Εβρηίς, ΡΟΔΟΝ, 'Ιλιον, ΟΝ ΚΟΡινθος, 'Η ΣΙολος) - 332. Πρωτίμα πάντοτε τήν ημερικήν σου γλώσσαν.—333. Παρι όρ έξέσ ως ο θ δ εις λ ό γ ος (καρι ορ έξ - ζωσ οδ - δ' εις λογ - ώς.)

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[Δια 1 έως 10 το πολύ λέξεις με άπλά στοιχεία όρ. 2 (δ έλαγίστος όρος.) Πέραν τών 10 λέξ. 20 λέξ. ή λέξις, με παρθεά δέ στοιγία λεπ. 30 και με κεφαλαία λεπ. 40. 'Ο χωριστός στίχος όρ. 1.]

Δέχομαι προτάσεις Μ. Μυστικών μόμων άπό κείνους που έαυτίουσε λιγο μακρότερα και πού ή σκέψη τους κνηγεί τή φαντασία πού πέρα άπ' τόν κόσμο πού έβρομε... ΜΑΧΑΒΑΡΑΤΑ [10'-59]

'Α ΕΡΩΤΗΣ "ΜΑΧΑΒΑΡΑΤΑΣ" Προτιμάτε σταλαγμό τυχής ή πέδρο φρενών; Δέχομ' άπαντίσεις ώ; τού Μέρτη. Οι δύο καλύτερες θά πάρουν βραβεία πρωτοτύπα... ΜΑΧΑΒΑΡΑΤΑ Poste restante στα Γιάννινα

10' - 60] Δέν ανταλλάσω Μ. Μυστικά με τί άλλα. 'Ανακαλό προηγουμένας προτάσεις μου.

ΠΕΙΡΑΚΤΗΡΙΟΝ 'Αεροποταμίδ, 'Θροδμπι, κ.λ. Σημ.—Θι στείλω 'ς όσους μεστειά ή μου πρότειναν τού 1918.—Π. [10'-61]

Σ' όλο τού Διασολισιαδ Κόκλι, τής καλύτερης ειχής γιά τού Πέν 'Βτος. ΙΔΕΩΔΗΣ ΕΛΛΑΣ κλ. [10'-62]

Σουλιώτισσα, γιά τή γιορτή σου Σ' ήλιος θεομέσ εύχέ.

ΜΠΟΥΜΠΟΥΛΙΑ

Κόρη τού Βουνοσ, Βοσκοπούλα τού Πηλιον, Νεαρό Νιέσκιουβ, Μ. Μυστικά έστειλα γιαι τού άπαιτού δει;—Σύμβολον τής 'Ελευθερίας [10'-64]

Αιματοκυλιώμενον Σκρά, είσαι Στέφανος Σαρίδης. Δοτήη τής Νικα [10'-65]

ΜΕΓΑΛΗ ΙΔΕΑ

'Υποψηφία Δημογραφίος. 1918 [10'-66]

Εμπρός! φήρο, φήρο, φήρο σέ ΤΙΜΜΕΝΟ ΤΟΥΦΕΚΙ φήρο [10'-67]

Αριστοαϊκό Διαβολάν, δέν με ανεκάλυψε; γεί δα: ημας. Παιοντωσίμενος Γάμο [10'-68]

Αθάνατος 'Ελλάς, πόσον κατόδ ή με παιδείης άκόμη; Μεγάλη 'Ελλάς [10'-69]

ΠΕΙΡΑΚΤΗΡΙΟΝ

Μυθία εύχαριστίας. ΙΔΕΩΔΗΣ ΕΛΛΑΣ [10'-70]

Σ' όρ Νάροδ' Αλόη, στη Σεπρόρα, 'Α δόη, στην Τρισόννη, στη Βασο νίδα, στην 'Ηρωίδα 'Ελληνοπούλα, στο Λοζακίμενο Βίκοσινα και στο Μασ δόνα Πρίσκοπο, δ Τιάρκος και ή Ζενέτα έπιχονταί τρισυτηγισμοσ τού 1918 [10'-71]

Πάντες άναδίαζτε τού όπτεροον ψευδώνυμον ΤΡΑΓΥΝΙ ΤΗΣ ΑΕΤΤΕΡΙΑΣ ΙΔΕΩΔΗΣ ΕΛΛΑΣ [10'-72]

Νοσταλία, ήλιος; εύχέ; γιά τή γιορτή σου. ΕΙΜΑΡΜΕΝΗ (πρώην 'Ανατέλλουσα Σελήνη) [10'-73]

Παιδιά, φηφίστε όλοι τού ύπερομο ψευδών. ΕΛΠΙΣ ΤΩΝ ΣΚΛΑΒΩΝ Μπαμπουλίνα, Παλλί [10'-74]

"ΔΙΑΠΛΑΣΙΑΚΟ ΒΑΣΙΛΕΙΟ"

Διαπλάσιόπουλα, άν και πέρας ή όσος καρόρ, οι 'Ανίκητοι (και ή σημισμόν) δέν έννοον νάπαρησώσιν Φαίνεται ότι καταλαβάνουν τήν οίση ήζτα τούς. 'Αν δέν άπαντήσουν λού πόν δ; τού έβδομο φύλλο, Θεωρούνται νικημένοι. ΟΠΩΣ ΚΑΙ ΟΑ ΕΒΓΑΙΝΑΝ [10'-75]

ΚΥΑΝΟΔΕΥΚΟ ΛΑΒΑΡΟ,

ΓΙΑ ΤΗ ΓΙΟΡΤΗ ΣΑΣ ΚΑΙ ΤΟΝ ΚΑΙΝΟΥΜΕΝΟ ΧΡΟΝΟ, ΣΑΣ ΕΥΧΑΡΙΣΤΩΣ ΟΝΤΕΡΑΥΤΗ ΑΝΧΙΑ ΜΕ ΠΡΑΓΜΑΤΟΠΟΙΗΣΗ ΚΑΘΕ ΕΥΧΗΝΙΚΟ ΣΑΣ ΙΔΑΝΚΟΥ. ΕΛΛΑΣ ΤΟΥ ΜΕΛΛΟΝΤΟΣ ΓΑΛΑΝΗ ΣΤΥΡΑΦΟΡΑ [10'-76] ΙΔΕΩΔΗΣ ΕΛΛΑΣ εύχαριστώσα θεομέσ σουσ τήν σιχάρησαν γιά τήν όνομαστικήν τής όρτ